

На царкинята ѝ станало мъчно и тя отишла въ градината и тръгнала къмъ най-глухото мѣсто, дѣто расли високъ буренъ и дървета; не искала да слуша шумъ, не искала да гледа силна свѣтлина. Тя искала да бже сама,

— Защо не дойде той? — съсь сълзи на очи се питала царкинята и легнала въ трѣвата.

— Защо съмъ ти? веднага попиталъ нѣкой. Царкинята се огледала и видѣла малкия човѣкъ съ голѣмата гърбица.

— Азъ зная, ти плачешъ за менъ. Защо съмъ ти потрѣбенъ азъ? — повторилъ той.

— Ти видѣ ли мрямора, златото и цвѣтята въ моя палатъ?... Ти видѣ ли колко гости има тамъ и колко свѣтлина, колко бриланти и злато?... Чувашъ ли, най-сетнѣ тази чудна музика?...

Казала царкинята и гордо погледнала гърбавия човѣкъ.

Тя очаквала, че сега той ще ѝ се поклони низко до земята. А гърбавиятъ човѣкъ само я изгледалъ и изчезналъ.

— Гдѣ си ти? Яви се! — извикала царкинята и се хвърлила напрѣдъ.

Тя се ударила въ старата си бавачка и сложила глава на нейнитѣ гърди. Бавачката ѝ казала.

— Ако ти непрѣмено искашъ да ти се поклонятъ всички до единъ, то стани най-умна отъ всички на свѣта. Хората се кланятъ на богатството, красотата и умътъ.

IV.

На другия день царкинята казала на баща си:

— Азъ искамъ да стана най-умна на свѣта.

— За това трѣбва много да се учишъ, отговорилъ ѝ царътъ.

— Азъ ще се уча, — казала царицата. Разчуло се по цѣлото царство, че царътъ вика всички-